

Licht in duisternis

Uitg: **ZEISTER TRACTATEN** Zeist
Zendingsgenootschap der Evang. Broedergemeente

DE ZWARTE PROFEET UIT HET OERWOUD

DOOR

P. M. LEGÈNE

Secretaris van het Zeister Zendinggenootschap

TEEKENINGEN VAN Dr. Fr. VAN THIENEN

No. 3 Zeister Tractaten 1933

Uitgegeven door
het Zendinggenootschap der Evang. Broedergemeente — Zeist

ARME BOSCHNEGERS.

In de eindeloze oerwouden van Suriname's binnenlanden leeft een merkwaardig volk. Het is ontstaan uit slaven, die eeuwen geleden van de plantages wegliepen en ontoegankelijke streken van het binnenland invluchtten. Wel nergens elders op aarde is op deze wijze een volk ontstaan.

Vervuld van haat en wraakzucht tegen de blanke onderdrukkers vereenigden zich wilde horden van deze menschen hier en daar in het oerwoud, kozen hun eigen opperhoofden en begonnen een ontzettenden strijd tegen de blanken.

Wel trachtte de Regeering op allerlei wijze deze horden onschadelijk te maken, maar het gelukte haar niet. En langzamerhand was er een heel volk, verdeeld in verschillende stammen, ontstaan.

In het gebied tusschen de Blanken en deze wilde Negers leefden de Indianen, de oerbewoners van het land. Ook zij waren natuurlijk geen vrienden van de

Bleekgezichten, die hun het land hadden ontnomen. Doch zij lieten zich vaak door dezen tegen goede betaling verleiden, te trachten de negers te vangen of hen te dooden en hun hoofden of scalpen aan de Blanken te verkoopen. Vreeselijke dingen gebeurden toen in de stille bosschen van Suriname: zonen van het woud vermoordden elkander om geld, dat blanke menschen, die zich Christenen noemden, hun daarvoor betaalden.

Doch ook de Indianen waren niet bij machte, dit volk uit te roeien, al kregen zij er nog zooveel geld voor. Integendeel, de Indianen zelf werden haast door de negers van den Surinaamschen bodem verdelgd. Vele van hun dorpen werden door de wraakgierige negers in brand gestoken, en de menschen kwamen in de vlammen om. Als opgejaagd wild moesten de Indianen heen en weer vluchten. Ook verscheidene Zendingsstations van de Broedergemeente vielen ten prooi aan de vlammen, en de gemeenten werden keer op keer uitgerooid.

Zoo moest Nederland vrede sluiten met de Bosch-negers, die het geheele binnenland, veel grooter dan Nederland zelf, ten eigendom kregen. Voortaan mochten zij dan ongestoord daar in vrede leven, mits zij de Blanken met rust lieten. Dit gebeurde in het jaar 1765.

Zij leefden nu geheel geïsoleerd en zagen zelden blanke menschen.

Daar zij God in den hemel niet kenden, zochten zij toevlucht bij geesten en afgoden. Tooverpriesters en geestenbezweerders stonden onder hen op en namen de leiding van het volk. En zij leidden de arme zielen hoe langer hoe dieper in heidensche duisternis en ellende.

Onbeschrijfelijke vrees voor booze geesten, voor vergif en tooverij vervulde het leven van dit volk. Al hun denken en streven was er op gericht, zich tegen

deze geheime machten en krachten te verdedigen en te beveiligen. En elkeen was verplicht eraan mee te doen, want het gold niet alleen het persoonlijk, doch ook het algemeen belang. Terwille van een enkele, die de geesten had vertoornd, moest immers een heel dorp lijden. De schuldigen te zoeken en uit den weg te ruimen, was weer het werk van de tooverpriesters, en daarvoor maakten zij gebruik van bacteriën, die vreeselijke ziekten verwekten, vergif, dat direct of langzaam doodde, maar ook van tooverij en duivelskunsten.

Geen wonder dus, dat die menschen nooit een gelukkig oogenblik hadden.

Vreeselijk is het ook om te lezen, hoe de booze geesten de menschen plagen konden. In zulke duistere deelen van de wereld houden zij zich graag op en voeren er een ontzettend wreede heerschappij. Boschnegers zelf zeggen, dat de wreedste blanke menschen gedurende den slaventijd de ongelukkige slaven nooit zoo hebben gepijnigd, als nu de booze geesten het doen.

Daarbij komt, dat in de binnenlanden van Suriname het klimaat zoo ongezond is, dat zij haast altijd ziek zijn. En er was nooit een dokter om hen te helpen. Slechts de Zendelingen van de Broedergemeente brengen tegenwoordig een beetje verlichting in dien ongelukkigen toestand.

Arme Boschnegers! Zij waren van hun wreede onderdrukkers, de blanke slavenhouders en menschenhandelaars weggevlucht, vrijheid zoekende, en zij vielen in de handen van een veel ergeren vijand, van den Booze zelf, die hen tot zijn slaven maakte, terwijl de slaven, die op de plantages waren gebleven, spoedig met het Evangelie in aanraking kwamen en den Levenden God leerden kennen, Die hun God werd.

JOHANNES KING.

ONGEVEER in het jaar 1830 werd ergens aan de Saramacca-rivier een kleine jongen geboren als het twaalfde kind van zijn moeder, die Adensi heette. Hij leek op alle andere kleine negerjongens, groeide ook op als alle anderen, deed al de dingen mee, die de anderen deden en kende God in den hemel niet. En toch had God dezen knaap uitverkoren om Zijn Profet te zijn, om wonderbare dingen te beleven, die zelden aan een mensch te beurt vallen, en de boodschap van den Levenden God en het heil in Jezus Christus te brengen aan duizenden Boschnegers.

Hij had een zeer moeilijke jeugd. Door vijandschap in hun familie moesten zij heen en weer vluchten. Zijn moeder werd door een familielid vergiftigd. Zij stierf echter niet, maar kreeg een vreeselijke ziekte, die haar tot een menschelijk wrak maakte. Langen tijd zocht zij tevergeefs hulp bij wonderdokters. Tenslotte besloot zij hulp te zoeken bij de Blanken in Paramaribo. En hier gelukte het werkelijk aan een Nederlandschen Dr. Olven haar te helpen, zoodat zij weer gezond en dankbaar „het land der Blanken” kon verlaten.

Daarvan heeft zij haar kinderen zeker dikwijls verteld, wat er toe heeft bijgedragen, dat zij niet zoo vijandig stonden tegenover de Blanken als de andere Boschnegers.

Zij dorsten echter niet meer terug naar hun stam, en zoo zwierven zij vele jaren heen en weer langs de Saramacca, zonder een blijvende plaats te vinden. Het is niet uitgesloten, dat zij op een of andere wijze hier van God hebben gehoord.

In het jaar 1852 kwam het bevel van de Regeering, dat geen Boschneger zich beneden Saron aan de Saramacca mocht ophouden. Nu moesten zij dus, of ze

wilden of niet, terug in het oerwoud. Adensi, die in-
tusschen haar derden man had verloren, trok nu met
al haar kinderen, in het geheel veertien, waarvan de
meesten getrouwd waren en ook kinderen hadden, het
Boschland is. Het was een heele schare menschen, die
daar op zoek ging naar een nieuwe woonplaats. En
God in den hemel had Zijn plannen daarmee, zooals
Hij het eens had met Jacob, die met al zijn kinderen
naar Egypte trok. Ook een arme Boschneger is dierbaar
in de oogen van den grooten God en Vader aller
menschen. En om arme, blinde Boschnegers uit diepe
duisternis te redden en hen tot Zijn kinderen te maken,
koos Hij een weg, zooals we het zelden in de Zendings-
geschiedenis hebben beleefd.

Zij vestigden zich aan de Boven Saramacca en noemden
hun dorp Maripastoon. Hier kwamen zij met andere
Boschnegers in aanraking en verzonken spoedig in een
afgrond van gruwelijk heidensch leven.

King zelf vertelt daarvan, zóó dat men huiveren moet.
Zij deden vreeselijke zonden en zochten hun plezier in
al wat gruwelijk was. Van alle kanten door gevaren
omgeven trachtten zij zich op elke wijze te beveiligen.
Menschen uit andere stammen loerden erop, de mooie
zusters van King, die in „het land der Blanken” waren
opgegroeid en fraaie handwerken konden maken, te
rooven. En King en zijn broeders deden het niet beter
ten opzichte van de jonge dochters van andere stammen.

Doch ook met andere vijanden hadden zij te doen.
Nog trokken wilde horden van roovers en moordenaren
door de bosschen en maakten het leven in de dorpen
alles behalve veilig. Het gold voor iedereen op zijn
hoede te zijn en met alle mogelijke middelen zijn leven
te verdedigen. Zoo moesten zij zich in alle kunsten
van moord en doodslag oefenen.

GOD BEROEPT KING TOT PROFEET VAN HET BOSCHLAND.

ZOU het werkelijk mogelijk zijn, dat de groote, heilige God in den hemel zulk een woesten, wilden Boschneger lief had, en hem tot Zijn kind zou willen maken? Wij „beschaafde” menschen denken zoo dikwijls, dat de zwarten minderwaardig zijn, en dat zij het ook moeten zijn voor God. Het leven van King bewijst echter, hoe grenzenloos Gods liefde is, en dat het voor Hem niets uitmaakt, of de mensch zwart of blank, wild of beschaafd is. Wat Hij met een Paulus deed, dat wilde en kon Hij ook met King, den Boschneger, doen, om Zijn naam onder de blinde heidenen bekend te maken en hen uit hun grooten nood te redden.

Hij begon met een eind te maken aan het wilde, gruwelijke leven van King, die toen ongeveer 30 jaar oud moet zijn geweest. Door tooverij, door iemand uit een vijandigen stam op hem uitgeoefend, geraakte hij in een ziekelijken toestand, die van dag tot dag zijn levenskracht deed wegwijnen. Al zijn bezittingen gaf hij weg aan tooverdokters en zieners, aan „wissi”-, „winti”- en „loekoe”-mannen. Maar het mocht niets baten. Zijn ziekte nam toe, zoodat hij tenslotte hulpeloos moest blijven liggen wachten op den dood.

Het was in het jaar 1855 in de avonduren, dat God zijn wonderbaar werken met en door King begon.

Plotseling verscheen aan den stervende een man zoo schoon en heerlijk van uiterlijk, als geen menschelijk wezen ooit werd gezien. Hij was glanzend als de zon, zoodat geen oog dien glans verdragen kon. King moest zijn blik afwenden, om niet te vergaan. De engel Gods sprak tot King: „Nu, King, wilt ge zalig worden?” En King zuchtte: „Och, Heere, ik ben zoo onrein, ik ben zoo vol van zonde!”

Toen nam de engel Gods hem op zijn rug, zooals een moeder haar kind draagt, en vloog met hem naar het Paradijs. Zij gingen recht door een enge poort, die leidde naar een tuin, zoo wonderbaar schoon en heerlijk, dat geen menschelijk verstand die schoonheid zou kunnen beschrijven.

King vertelt daarvan: „Ik zag er vele menschen, die allen onbeschrijfelijk gelukkig en zalig waren. Alle mannen en vrouwen droegen witte kleederen, hun lichamen waren doorschijnend als kristal en zij bespeelden heerlijke instrumenten. Ik zag er engelen in zoo groote getale, dat niemand hen tellen kon, het waren er duizend maal duizenden, die op vurige rossen zaten. Het zag er uit, alsof vele, vele duizende sterren aan den hemel straalden. De geheele hemel tent glansde als

glimmend goud, en het was er zoo licht, alsof vele zonnen aan den hemel schenen.

Een wonderbare kracht doorstroomde mijn lichaam, en ik werd zoo gezond, dat ik van al mijn lijden niets meer voelde. Ik danste en jubelde van geluk.

Ik werd gebracht bij een engel, die in den tuin onder een schoonen boom stond. Hij was wit als witte wol, zijn lichaam straalde als een spiegel, zijn oogen lichtten gelijk de morgenster, en zijn handen glansden als rein goud. Zijn stem klonk gelijk een zachte orgeltoon.

De engel riep mij en zeide: „King, kent ge de plaats, waar ge U nu bevindt?” Ik antwoordde: „Neen, Heere!” De engel sprak verder: „Deze plaats is het Paradijs. Als een mensch van de aarde hier naar toe komt, keert hij nooit meer daarheen terug. Doch zie, de Heere Jezus heeft met U een wonder gedaan. Hij heeft U hierheen laten brengen om U de heerlijkheid van den hemel en van het leven der zaligen te laten zien. En wanneer ge dat gezien hebt, dan zult ge weer terugkeeren op de aarde en het aan de menschen vertellen, en dan zult ge geen waarde meer hechten aan aardsche vreugde en genot, maar altijd naar deze plaats blijven verlangen”.

Verder zeide de engel: „Kom dicht bij mij, King”. Ik deed een paar stappen in de richting naar den engel toe. Daar echter het lichaam van den engel zoo verblindend stralend was en een glorie hem omgaf, die geen levend mensch verdragen kon, vreesde ik zeer. Ook was de kracht van den engel zoo machtig voor mijn zondigen geest, dat ik onmogelijk dicht bij hem komen kon. Doch in zijn groote goedheid stak hij zijn hand uit en zeide: „Kom maar dicht bij mij, King”. Toen gelukte het mij, naast hem te komen staan.

De engel zeide: „Zie in die richting!” En hij wees met zijn arm. Daar zag ik, dat de tuin in twee deelen

was verdeeld. Een poort leidde naar het andere gedeelte, ver weg. In den eenen tuin was alles van glimmend goud en versierd met de heerlijkste kunstwerken. Geen menschenwoorden kunnen het beschrijven, en alles straalde, alsof duizend zonnen aan die eene plaats opgingen.

En de engel sprak verder tot mij: „Toen de Heere Jezus op de aarde was, om de menschen te verlossen, heeft Hij tot Zijn discipelen gezegd: „Ik ga henen naar den hemel om plaats te bereiden voor allen, die gelooven zullen!” Hier ziet ge die plaats. Wanneer ge nu op de aarde teruggekeerd zijt, dan zult ge den anderen zeggen: „Ik heb het met mijn eigen oogen gezien”. Daar in het groote Paradijs is de Heere Jezus. Ik zou U graag naar Hem toebrengen. Maar het kan nog niet, want dan zoudt ge niet meer terug kunnen. Later, als ge terug komt, breng ik U daar heen, en dan zult ge daar altijd blijven”.

Er is nog veel, dat ik er gezien heb, maar de Heere heeft mij niet veroorloofd daarvan te spreken, en ik zou het ook niet kunnen, want ik weet er geen woorden voor, en mijn verstand is niet toereikend, om het weer te geven”.

Doch de Heere Jezus had ook nog andere dingen, die Hij aan King wilde laten zien, opdat hij alles aan de menschen zou vertellen. En hij heeft het ons verteld, zoodat elkeen, die het toen van hem hoorde, en die er nu van leest, diep onder den indruk komen moest en moet.

King vertelt verder met woorden en uitdrukkingen, die wij hier niet durven te gebruiken, hoe de engel Gods hem naar een ander oord bracht, zoo vreeselijk en schrikwekkend, dat ook hier geen menschenwoorden toereikend waren, hetgeen hij daar zag, te beschrijven en weer te geven, de plaats, waar degenen blijven, die verloren gaan.

Toen hij dit vreeselijke oord zag, liep het koude zweet over zijn lichaam en hij beefde en sidderde zoo heftig, dat hij niet op zijn beenen kon blijven staan.

En de engel vraagde hem: „King, zoudt ge één dag hier willen vertoeven?” Hij antwoordde: „Och, Heere, neen, neen!” „Wat dan, als ge nu eeuwig hier zoudt moeten vertoeven?” vroeg de engel verder. King kon niets anders antwoorden, dan door in ontzetting neder te zinken.

Toen vatte de engel zijn hand en leidde hem verder binnen in deze plaats van verschrikking.

Daar zag hij iets heel afgrijselijks, zoo, dat zijn levensgeest hem bijna verliet: hij zag... den satan zelf, dien hij zoo beschrijft, dat elkeen van angst moet beven bij de gedachte, met dat ontzettend, schrikbarend wezen iets te maken te hebben, en iedereen bidden moet: „Och, Heere, Heere, verlos mij van den Booze!” Doodsangst beknelde King, en hij begon luidkeels te schreien. Hij riep tot den engel: „Och, Heere, wat moet ik doen, om van deze vreeselijke plaats weg te komen en voor eeuwig daarvan verlost te worden?” En de engel antwoordde hem: „Als ge weer op aarde komt, ga dan naar de Zendelingen van de Broedergemeente, geef U op voor den Doop, laat U onderrichten in het Woord Gods en dien den Heere Jezus, dan zult ge later in den heerlijken tuin komen hier naast!”

„Toen was het mij”, vertelt King, „als vloog ik over een groote rivier.

De Heere liet mijn geest weer in mij komen. Ik werd wakker. Het was 5 uur in den ochtend. Ik kon niets doen dan schreien, en de menschen kwamen van alle kanten toegelopen. Ik heb hun toen alles verteld, wat de Heere mij opgedragen had”.

King, die geheel van zijn ziekte hersteld was, ging

nu direct aan den arbeid en bracht zijn boodschap alom aan de menschen, dat zij zich moesten bekeeren van den afgodendienst en den God des hemels alleen dienen. Hij moest veel spot en hoon dulden, zelfs vervolgingen en mishandelingen. Doch hij gaf den strijd niet op, en telkens sterkte God hem, door hem weer eens de heerlijkheid des hemels te laten zien. Heilige engelen klommen op en neer tusschen Gods schoonen hemel en de armzalige hut van King in het oerwoud. Voor King was niets meer te wonderbaar. En hoe langer hoe meer werd hij vervuld van een onuitsprekelijk verlangen naar het heerlijke Paradijs, waarin God hem telkens een blik liet slaan.

Op zielsaangrijpende wijze vertelt King ons, hoe hij tot Profeet van zijn volk werd gewijd.

Een engel Gods nam hem mede naar het Paradijs, bracht hem eerst naar een groote zaal, waar een andere engel hem met een gloeiende zalf kwam zalven. Toen hij die zalf zag, vreesde hij zeer en riep: „Och, Heere, brand mij niet met dat vuur!” De engel antwoordde, dat hij niet behoefde te vreezen, daar het hem geen pijn zou doen. Toen zalfde hij hem driemaal, waarna een andere engel hem naar een rivier in het Paradijs bracht en hem in het water plaatste, stroomafwaarts van zichzelf. De knecht des Heeren nam nu drie keer water uit de rivier en wiesch zich daarmee het hoofd. En het water kwam naar hem toegestroomd. Toen sprak de engel Gods: „King, schep met Uw hand van het water, dat mij heeft aangeraakt, en wasch daarmee driemaal Uw hoofd!” Nadat hij dit gedaan had, bracht de engel hem naar het rijk van den Heere Jezus en liet hem nogeens de heerlijkheid van dat rijk aanschouwen, waarvoor hij voortaan al zijn tijd en kracht zou besteden.

Hij was nu tot Profeet en Leeraar van zijn volk gewijd. De Heere Jezus zelf had hem geroepen, onderwezen en geordend. Door vele gezichten en openbaringen had King een wonderbaren blik in Gods heilsplannen mogen slaan. En met heilig en onweersaanbaar vuur zou hij zijn leven lang zijn Heiland dienen.

Doch God is een God van Orde. Daarom kreeg King het bevel, niet op eigen houtje te werken, maar zich aan te sluiten bij de Broedergemeente, en zich in die Kerk te laten doopen.

KING BIJ DE ZENDELINGEN DER BROEDERGEMEENTE.

ET was in het jaar 1857, dat een jonge Boschneger zich bij de Zendingen der Broedergemeente in Paramaribo aanmeldde. Hij maakte een rustigen, bescheiden indruk, had een helder verstand en sprak met grooten eerbied over de Kerk van Christus, aan welke hij wenschte toe te behooren, en van den Doop, dien hij volgens Goddelijk bevel moest ontvangen. „De Heere Jezus heeft mij tot U gezonden, om door U te worden gedoopt en onderwezen voor mijn heilig ambt als Profeet voor mijn landslieden!” was de boodschap, die hij hun bracht. En met nuchtere woorden verhaalde hij, wat wij in het vorige hoofdstuk hebben weergegeven, en nog veel meer wonderbare dingen, die hij beleefd had.

De Zendingen en allen, die het hoorden, waren diep onder den indruk. Er was geen twijfel mogelijk. Hier vóór hen stond een man — al was het een zwarte, onbeschaafde, naakte Boschneger — die op wonderbare wijze door God zelf was beroepen, den wilden kinderen van het oerwoud in Suriname het Evangelie Gods te brengen. Zij namen hem daarom met heilige vreugde voor de doopleer aan.

Doch daar hij daarvoor langeren tijd in de stad moest blijven, besloot hij nog eens naar Maripastoon terug te keeren om daar alles te regelen en zijn vrouw en kinderen voor het onderricht mee te brengen. Hij nam het eerste leerboek in het lezen en het Nieuwe Testament in het Negerengelsch mee. Hij meende over drie maanden terug te kunnen zijn. Verlangend zagen de Zendingen uit naar zijn terugkomst. Doch King kwam niet. Een paar jaren waren reeds voorbij gegaan, en men begon te gelooven, dat hij óf een bedrieger was geweest, óf den moed toch niet had gevonden, dezen gewichtigen stap te doen en zich van zijn heidensche omgeving los te maken.

Spoedig zou echter blijken dat men zich had vergist. Terwijl de Zendingen in de stad de hoop hadden laten varen, hem ooit weer te zien en dus zeer teleurgesteld waren, gebeurde in het Boschland iets heel merkwaardigs. King had het lezen geleerd. Vol enthousiasme las hij uit het Nieuwe Testament aan zijn landslieden voor. Het maakte diepen indruk op hen. Door een openbaring kreeg hij eveneens opdracht een kerk te bouwen. Een engel sprak met hem en zeide: „Vrees niet, King, want de kerk van Christus moet hier naar toe komen!” In een gezicht zag hij den Engel des Lichts en den engel der Duisternis in een ontzettenden strijd om Maripastoon gewikkeld. De strijd was zeer verbitterd en ging alle menschenlijke begrippen te

boven. Tenslotte echter overwon de engel des Lichts.

Moedig ging King aan den arbeid. Hij zag vooreerst geen kans, deze plaats, waar God zoo machtig was begonnen te werken, voor langeren tijd te verlaten. „Het werk van den duivel moet hier ophouden!”, riep hij in het dorp uit, „want de Kerk van Christus is tot ons gekomen!”

Terwijl King op zekeren dag voor zijn hut zat, bezig met het lezen van het N.T., kwam een man naar hem toe, die Sopo heette en van een boozen geest bezeten was. Toen riep de booze geest uit den bezetene: „Ik zie, dat ik mijn macht hier verloren heb; ik geef mij aan U over!” Nauwelijks had hij dit gezegd, of Sopo viel in een bewusteloozen toestand en, later daaruit ontwaakt, was hij voor altijd van den boozen geest bevrijd. Met geheel zijn hart verlangde hij tot de kerk van Christus te mogen behooren.

Kort daarna kwam een zuster van King, die ook een boozen geest had, en vroeg aan King: „De geest laat vragen, of hij komen mag?” King antwoordde, dat hij bereid was, hem te ontvangen. Toen sprak deze geest dezelfde woorden, als bovengenoemd, sprong daarna naar de afgodshuizen, sloeg ze stuk, verpletterde al wat erin was, wierp alle afgoden en obia's, kortom al wat met den afgodendienst te maken had, in een boot, voer daarmee de rivier op en deed toen het heele zaakje in het water verdwijnen.

Toen trokken zij door het geheele dorp, haalden alle tooverdingen uit de huizen tevoorschijn en wierpen alles in de rivier. Onbeschrijfelijke vreugde vervulde allen, want zij voelden, dat zij van den ban des duivels waren verlost. En met groote blijdschap leiden nu allen de hand aan het werk om de kerk te bouwen, waarvoor King in gezichten nauwkeurige voorschriften had ontvangen.

Zonder toedoen van eenig mensch had God een Christelijke gemeente in het oerwoud van Suriname doen ontstaan. Nu vond King echter geen rust meer voordat hij en de anderen, die tot het geloof waren gekomen, zich hadden laten doopen.

Het was een merkwaardige optocht van verlost en bekeerde Boschnegers, die men in October van het jaar 1860 Paramaribo zag binnenkomen. Nog nooit had men in de Zending in Suriname zoo iets beleefd. De Zendingen ontvingen hen met groote verbazing. Zij kwamen in de doopleer en werden 11 Augustus 1861 met King samen gedoopt. King koos den naam Johannes. Na den doop zeide hij: „Zou ik nu spoedig naar huis mogen gaan bij Jezus? Ik heb zooveel onbeschrijfelijk heerlijke dingen in het Paradijs gezien, dat ik bijna niet afwachten kan, daarheen te gaan”.

Doch de Heere had nog veel voor hem te doen, voordat hij toestemming zou krijgen, om het Vaderhuis daarboven in te gaan.

DE GEMEENTE IN MARIPASTOON.

IN October van het zelfde jaar maakten eenige Zendingen een bezoek in Maripastoon. De kleine Christen-gemeente van King geraakte haast in extase, toen de blanke Zendingen voet aan wal zetten in het dorp. Vol verbazing liepen deze Zendingen door het dorp, waar niets meer aan het heidendom herinnerde. Welk een wonder Gods was hier niet gebeurd! Zij waren diep onder den indruk van alles, wat ze hoorden en zagen. De Geest Gods was machtig aan het werk, en bijna dagelijks werden menschen aan de gemeente toegebracht, die zich van den afgodendienst wilden laten verlossen en den Heere Jezus wilden dienen.

Een jaar later, toen een andere Zending het dorp bezocht, vond hij acht candidaten voor den Heiligen Doop, goed voorbereid en met groot verlangen er op wachtend. Daaronder was ook de oudste broeder van Johannes King, het dorpschoofd Adrai, die bij den doop den

naam Noach kreeg. Het geheele dorp loofde en prees God voor al het goede, dat Hij aan hen had gedaan. King onderwees en vermaande hen, met geheel hun hart bij den Heere te blijven. Hij had zelfs de gaven gekregen, verborgen dingen te kunnen zien; en God wrocht mede en bevestigde Zijn Woord door wonderen en teekenen. Menschen, die in geheime zonden leefden, werden door den Profet geroepen en ernstig gewaarschuwd. Zoo ging het ook met een jong meisje. Zij wierp zich weenend neer in de kerk en riep: „Het is alles waar, helpt mij bidden, opdat ik vergeving en verlossing vinde!” Een andere vrouw, die haar zonden niet wilde bekennen, viel dood neer. Een man, die op zijn knieën viel en met opgeheven handen zwoer, onschuldig te zijn, werd door den engel Gods geslagen, zoodat zijn handen en beenen verlamden, en hij ongelukkig bleef tot zijn dood toe.

Er heerschte in die gemeente een heerlijke geest des gebeds. „Hebt elkander lief”, had de Engel Gods in een gezicht tot King gezegd, „dan zal de wereld bekennen, dat ge discipelen van Jezus zijt!” En die kunst leerden zij, door de leiding van den Heiligen Geest, deze kinderen van het woud. Doch niet alleen elkander hadden zij lief, zij gedachten ook in liefde al hunne medemenschen, die in zoo diepe duisternis van het heidendom leefden.

Van een gebedsvergadering, waar de gemeente bij elkaar was gekomen om voor zich zelf en anderen te bidden, heeft King niet minder dan 47 gebeden opgeteekend, die door de leden werden uitgesproken.

Wij geven een paar van die gebeden weer, die zoo duidelijk toonen, hoe innig zij voor het heil van hun medemenschen leefden:

Gebed voor het land van Abram, opperhoofd van den stam der Groot-Saramaccaners: „O, Heere, Heere!

Wij allen prijzen Uw eindeloos geduld met arme zondaren! O, Heere, de kleine gemeente, die Gij zelf naar Uw groot welgevallen hier in Maripastoon hebt verzameld, wij allen komen tot U en bidden en smeecken: red hen uit de hand van den duivel! Och, Heere, help hun, want de duivel achtervolgt hen met list en geweld. Och, Heere, zend Uwen Geest, opdat hij hen onder Uw Kruis bringe en hen verlosse!"

Gebed voor het opperhoofd der Aukaners, Beiman: „De geheele gemeente hier in Maripastoon bidt U, Heere, duizendmaal, och, trouwe Heiland, ontferm U over onze vaderen en den geheelen stam der Aukaners! Och, Heere, red Granman Beiman en al de Aukaners uit de hand des duivels! Zend de kracht van Uwen Heiligen Geest, opdat Hij met Zijn goddelijke kracht in de harten van al de menschen Zijn werk doe, en zij vergeving en verlossing zoeken en hun arme zielen niet verloren gaan!"

Is het een wonder, dat er van zulk een gemeente kracht uitging? Alom in het oerwoud drong de tijding door van wat hier gebeurd was. En van alle kanten kwamen menschen om het met eigen oogen te zien.

JOHANNES KING WORDT DOOR DEN HEERE OP EEN ZENDINGSREIS UITGEZONDEN.

IN het jaar 1862 verscheen een engel aan King, die hem zeide: „Ik ben door het land van de Aukaners gegaan en heb in aller harten gezien, en ziet, ik zie er eenigen, die den Heere willen dienen!”

Later kwam de engel herhaaldelijk terug en gaf hem bepaald opdracht, de verschillende stammen van de Boschnegers op te zoeken en hun het Evangelie te verkondigen. Het viel hem zeer moeilijk, om aan deze opdracht te voldoen, en hij zocht redenen, om het uit te stellen. Doch voor den derden keer verscheen de engel hem en zeide: „Johannes, houd op met al Uw uitvluchten en ga naar de Aukaners en de Bonni-negers!”

En God zelf kwam hem ter hulp en bemoedigde hem. Op zekeren dag kwam het opperhoofd der Aukaners, Kalkoen, naar Maripastoon. Hij was er vroeger geweest en was machtig door den Geest gegrepen. Toen de gemeente van Maripastoon in de kerk was vergaderd, en er gezongen en gebeden was, stond het opperhoofd op en ging naar het midden van de kerk toe, waar zich een houten pilaar met een kruis bevond. Daar ging hij zitten met zijn rug tegen den pilaar en bad aldus: „Ik ben opperhoofd, maar toch ben ik niets. Gij, God, Gij hebt mij geroepen, om Uw knecht te zijn en mijn volk zoo te regeeren, dat het allen goed ga.

Maar, och Heere, in mijn onwetendheid heb ik U mijn rug toegekeerd. Ik heb de kwade gewoonten van mijn vader en mijn moeder aangenomen; en al deze kwade dingen hebben mij van U gescheiden, en al de obia's, de afgoderij en tooverij hebben gemaakt, dat wij U den rug hebben toegekeerd”.

Dit gezegd hebbende, keerde hij zich om met het gezicht tegen den pilaar, viel op zijn knieën, stak zijn

armen naar het Kruis omhoog en bad verder: „Och, Heere! Gelijk ik hier omkeer, zoo keer ik nu mijn gezicht naar U toe om U te dienen. En ik keer al den duivelswerken den rug toe, ik en mijn geheele volk; wij willen er niets meer mee te maken hebben. Ik wist niet beter, daarom was ik zoo oneerbiedig tegen U. Maar nu gevoel ik mijn schuld. Ik bid U, mijn Heere, vergeef mij al het kwade, dat ik gedaan heb; houd mij vast, opdat ik

U niet weer verlies, maar in U blijf gelooven. Mijn Heere, ik wil van nu af aan U alleen dienen, maar Gij moet mij de kracht daartoe schenken en mij helpen, ook mijn kinderen voor Uw aangezicht te brengen!”

Hij zond nu Johannes King en het dorpshoofd Noach en anderen uit zijn eigen dorp naar alle dorpen om het alom bekend te maken, dat hun opperhoofd zich bij de Christenen had aangesloten en niets meer weten wilde

van afgodendienst. Kalkoen was het eerste opperhoofd van een heelen stam, dat tot het Christendom overging!

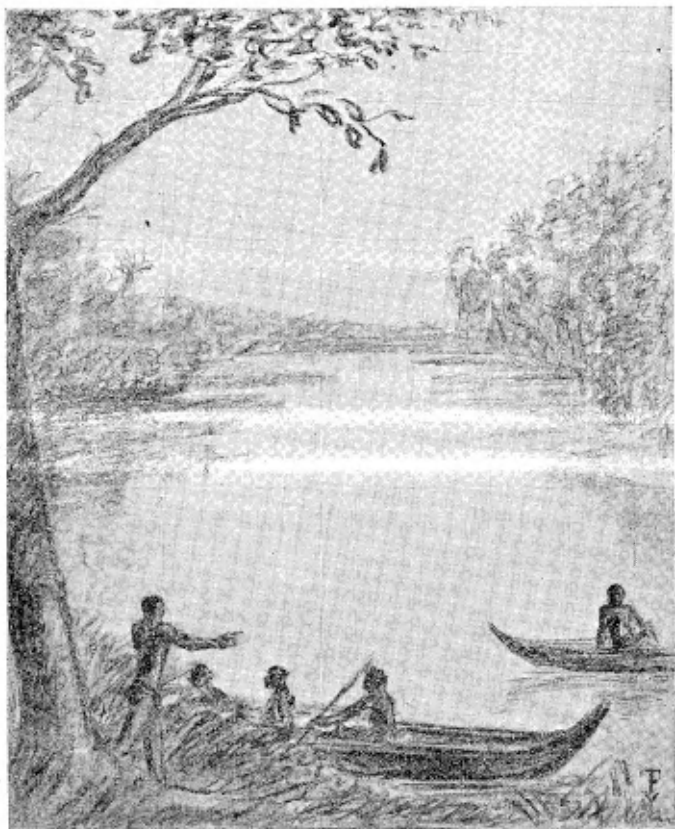
Geweldig was de indruk, die dit bericht en al wat

deze apostelen te zeggen hadden, op de boschbewoners maakte. Zij trokken verder en verder en kwamen na een maand reizen aan de Cottica-rivier, waar de Aukaners hun hoofdzetel hebben. Het Woord viel meestal hier op harden bodem; doch er waren er ook onder hen, op wie het diepen indruk maakte. Een van hen was het dorpshef van Lantiwei. Van hem heet het in Kings bericht, dat hij met verbazing luisterde, naar hetgeen King en de anderen vertelden. Toen antwoordde hij: „Ziet, wij hebben het niet geweten; maar nu heeft God U tot ons gezonden, opdat wij het zouden weten en ons bekeeren. Och, mijn zoon, wat moeten wij doen?” King antwoordde: „Vrees niet, mijn Vader, God de Heere zelf zal U helpen, zooals Hij ons in Maripastoon heeft geholpen!” „Ja”, zeide het opperhef, „ik wenschte, dat het zoo gebeurde, want wij worden hier zwaar geplaagd door de dingen, die wij goden noemen, en het zijn toch geen goden!” Toen bad het dorpshef tot God en zeide: „Och, Heere, ik bid U, neem Johaunes niet weg van ons; Gij zelf hebt hem tot ons gezonden, opdat hij ons den rechten weg leere; daarom bid ik U, laat hem nog langen tijd blijven, totdat hij zijn werk bij ons gedaan zal hebben!”

Een ander opperhef zeide: „Wij moeten goed naar deze menschen luisteren; want God zelf heeft hen tot ons gezonden. Indien anderen spotten en zeggen, dat het slechts dom gepraat is, zoo wil ik met deze menschen niets meer te maken hebben”.

Ergens daar in een dorp maakte het ook een grooten indruk op de heidenen, dat op Kings gebed, het midden in den drogen tijd zoo hard ging regenen, dat er water genoeg was om door een kreek te varen, die anders uitgedroogd was.

King zelf nam zoo iets als van-zelf-sprekend op. God

Zij trokken verder en verder, en vervulden het geheele binnenland met de blijde klanken van het Evangelie.

had hem gezond; Hij moest hem daarom ook overal helpen.

Onbevreesd ging King naar elke plaats met zijn boodschap van Jezus. In het grootste van alle Aukanerdorpen, Amerikan, had hij een algemeenen landdag bijeengeroepen. Hij sprak daar voor de verzamelde scharen met groote autoriteit en bracht hun de boodschap van God, Die hun nu gebod zich van de doode goden tot Hem te bekeeren. Na zijn toespraak greep hij een bijl, en vóór de oogen van de razende afgodspriesters hakte hij verscheidene groote boomen om en wel zoo, dat zij op de afgodenhuzen vielen en deze verpletterden.

Sommige priesters wilden hem vermoorden; anderen echter wierpen hun afgodischen rommel in de rivier of gaven alles over aan King, die het dan vernietigde. In alle dorpen werden de menschen wakker geschud. En menigmaal kregen zij de heerlijke vraag te hooren: „Gij, mannen, broeders, wat moeten wij doen, opdat wij zalig worden?”

Later gelukte het hun naar de Marowijne-rivier door te dringen. Het opperhoofd Beiman gaf zijn toestemming, dat zij mochten komen. Zij dronken eerst den vriendschapsdronk, die uit wijn bestaat, waarin men eenige druppels bloed van mannen uit beide partijen gemengd heeft. Daarna stond King op en begon te spreken. Doch het opperhoofd legde hem het zwijgen op en zeide, dat hij geen woord van de kerk wilde hooren. Zijn obia's en goden zouden hem direct dooden, wanneer hij zou toestaan, dat in zijn tegenwoordigheid daarvan gesproken werd. Buiten zijn dorp zou hij er niets tegen hebben. Toen trok een groote schare menschen naar een andere plaats, waar King hun vertelde van den Heere Jezus, Die Zijn leven aan het Kruis had gegeven, opdat wij zalig zouden worden, en

hoe Hij in Maripastoon de menschen had verlost en gelukkig had gemaakt.

Groote ontroering ontstond in de harten van de duizenden, die hem aanhoorden, zoodat zelfs het opperhoofd niet meer in staat was, er zich tegen te verzetten, maar zijn toestemming gaf, dat elkeen zich mocht laten doopen, mits het op een andere plaats gebeurde. Vele menschen dankten God, dat Hij King tot hen had gelossen om hen uit de banden van den satan te verlossen.

Zoo was dus ook hier in deze vesting van den satan een lichtstraal van Gods liefde en genade gevallen, en het scheen, alsof die vesting zou vallen.

Helaas echter overleed het opperhoofd kort daarna, wat groote ontsteltenis onder de menschen veroorzaakte. Zijn dood werd toegeschreven aan het optreden van King. De priesters hitsten het volk tegen hem en zijn volgelingen op en wisten het gedaan te krijgen, dat dezen met geweld uit de dorpen werden gezet en hun verboden werd, ooit weer terug te komen. Zoo was dus voortaan het groote gebied aan de Marowijne, waar zulk een goed begin was gemaakt, voor het Evangelie gesloten.

Tot op dezen dag heeft men daar weinig kunnen bereiken, evenmin als onder de Aukaners aan de Cottica.

King echter trok onvermoeid van plaats tot plaats. Geen moeite en inspanning was hem te veel, al ging het vaak boven menschelijke kracht. De Heere Jezus was bij hem en sterkte hem.

Overdag werd urenlang in de brandende hitte geroeid. Vaak leden zij honger en dorst, omdat de menschen hun niets wilden geven of niets hadden om te geven, daar ze zelf gebrek leden. Des avonds, soms tot laat in den nacht, werd vergaderd. Dan volgden herderlijke gesprekken met de enkelen, die door hun boodschap

waren gegrepen en graag dieper ingeleid wilden worden in de heilswaarheden. Geen wonder dus, dat King soms op het punt stond om te bezwijken. Maar door brandende liefde vervuld wilde hij zijn plan niet opgeven, aan alle Boschnegers in Suriname de heerlijke boodschap te brengen van de verlossing in Christus Jezus. Al lag hij soms dagenlang bewusteloos, zwevend tusschen leven en dood, nauwelijks was hij weer eenigszins op krachten, of hij trok weer verder en vervulde het geheele binnenland van Suriname met de blijde klanken van het Evangelie. Er waren weinig dorpen aan de Matoeari-, Cottica-, Coermotibo-, Marowijne- en Suriname-rivier, waar hij niet was geweest.

Hij kon naar waarheid met Paulus zeggen: „Zijn zij dienaars van Christus? (ik spreek onwijs zijnde), ik ben boven hen; in arbeid overvloediger, in slagen uitnemender, in doodsgevaar menigmaal; in het reizen menigmaal in gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren onder valsche broeders; in arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. Zonder de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de gemeenten... doch indien men moet roemen, zoo zal ik roemen in mijn zwakheid”.

En dat alles deed hij zonder eenige vergoeding, geheel vrijwillig voor zijn Heiland en uit liefde voor zijn medemenschen, gedragen door de gebeden van de Zendingen en van zijn trouwe, levende gemeente in Maripastoon.

Hij was gehoorzaam aan Gods bevel tot in den dood.

KINGS EINDE.

ZIJN laatste jaren bracht hij in Maripastoon door en werkte daar aan den opbouw van de gemeente. Hij mocht het genoeg smaken, voor een betere opleiding, die voor hem als herder der Christengemeente noodzakelijk was, een tijd lang in de stad te vertoeven. Deemoedig en gewillig liet hij zich door de Zendingen onderwijzen, ook waar dit noodig was, terecht wijzen. Hij werd vooral vermaand zich bij zijn onderwijs in de gemeente niet door visioenen, maar uitsluitend door het woord Gods te laten leiden.

Later moest hij moeilijke tijden in Maripastoon doormaken. Intusschen was namelijk zijn oudste broeder Noach, die ook een Christen was, opperhoofd geworden. Deze eer kon hij, naar het schijnt, niet verdragen en werd hoogmoedig. Zelfs liet hij zich op heidensche wijze vereeren. Groote verwarring ontstond in deze eens zoo bloeiende, levendige christengemeente. Daar echter King weigerde hem andere eer te bewijzen, dan die hem als opperhoofd toekwam, begon Noach hem en zijn vrouw te vervolgen.

Dat was een zware beproevingstijd voor den grooten man Gods, die het zelfs beleven moest, uit zijn eigen dorp en gemeente te worden verbannen. Een tijd lang moest hij met zijn gezin verder bovenwaarts aan de Mindrineti-monding vertoeven. Doch door Gods genade werd Noach van zijn schuld en zonde overtuigd. Hij riep King weer terug en vroeg om vergeving, die King hem gaarne gaf. Lang duurde het echter niet, of Noach ontbrandde weer in toorn tegen hem en zond hem weer in verbanning. En King heeft tot den dood van Noach jaren lang in verdrukking geleefd.

Wij laten hier een gebed van King volgen, dat hij toen, ten tijde van deze beproeving neergeschreven heeft. Het toont ons duidelijk, hoe zwaar hij geleden heeft, niet het minst terwille van zijn geliefde gemeente:

„O mijn God! Wilde tijgers hebben mij omringd en sperren hun muil open om mij te verslinden. Maripastoon! Maripastoon! Gij waart in Gods boek ingeschreven als een heilig oord; maar nu heeft granman Noach een moordenaarskuil van U gemaakt! Mijn hart is steeds vol smart en verdriet vanwege het moorden van Noach, dat nu daar plaats heeft. Och, trouwe Heere, hoe sluit Gij Uw oor voor mijn geschrei, alsof Gij mij niet lief hadt! Och, hoe hebt Gij Uw knecht zoo vergeten? Het lijkt mij, alsof Gij ons den wilden tijgers prijs geeft. Heeft Noach niet met de afgoden een verbond gesloten, mij te straffen om Uws Naams wil? En zoekt hij niet op elke wijze het werk te verstoren, dat Gij aan mij hebt opgedragen? Ja, heeft hij het niet reeds vernietigd? Och, hoe lang zult Gij toezien, dat Noach de schapen verstroot, die Gijzelf in Uw stal hebt gebracht? O, mijn God, zouden de arme schapen nu verloren gaan, dan kan ik niet helpen. Maar Gij zelf ziet alles. En nu bid ik U, mijn God en Vader, in den Naam van Jezus Christus, Uwen lieven Zoon, red mij van de tyrannie van Noach, want hij wil, dat ik denzelfden weg weer moet inslaan, waarvan Gij mij vroeger hebt doen terugkeeren. O, Heere, open Uw oor en hoor mijn gebed; keer U niet af van mij, maar haast U om mij ter hulp te komen en leid mij naar een oord, waar ik met een blijmoedig hart het werk kan doen, dat Gij mij opgedragen hebt! Vergeet mij niet, o Heere, ik wacht op Uw antwoord, opdat ik zie, hoe Gij mij met Uw troost verheugt”.

En Gods antwoord kwam. Noach overleed, en King werd teruggeroepen. Zelfs viel hem de eer te beurt, dat hij tot opperhoofd werd benoemd. Na eenige weken zag hij echter duidelijk, dat die waardigheid niet te vereenigen was met zijn geestelijk ambt, en hij verzocht om vrijgesteld te worden van den eervollen post als opperhoofd.

Nu mocht hij weer zijn Heiland en zijn gemeente dienen. En hij ondernam nog vele reizen in het Matoeariland, door Gods rijken zegen begeleid, zoodat hij het beleven mocht, dat het grootste gedeelte van zijn stam tot het Christendom overging.

De twee laatste jaren bracht hij als een lichamelijk gebroken man in Maripastoon door. De ijver des Heeren had hem verteerd. In dien tijd was zijn geest voortdurend in den hemel, waar hij zoo goed bekend was. Telkens, wanneer een Zending hem kwam opzoeken, glansde zijn gezicht van onuitsprekelijke vreugde en diepen, zaligen vrede.

Hij mocht het niet belevan, wat hij zoo vurig had begeerd, dat het geheele volk der Boschnegers in Suriname zich tot den Levenden God bekeerde. Blijmoedig had hij daarvoor zijn leven gegeven; en in het volle vertrouwen, dat wij na hem deze heilige taak zouden voltooiën, sloot hij in October 1898 de moede oogen en ging in tot de vreugde zijns Heeren.

Nog steeds wachten echter vele duizenden Boschnegers, in diepe duisternis van het heidendom verzonken, op de verlossing in Christus Jezus.

Laten wij den Heere der Zending ernstig bidden, dat Hij het groote en heilige werk, dat Hij op zoo wonderbare wijze door King begonnen is, volbrengen wil *door ons*, opdat dit diepgezonken, ongelukkige volk uit de slavernij van den satan worde bevrijd en King vele duizenden uit zijn volk in het schoone Paradijs moge ontmoeten.

Ja, Heere, moge Uw Heilige Geest weer groote en heerlijke dingen doen tot heil van dat land en volk!

En mogen de vele gebeden, die Uw dienstknecht, King, voor zijn volk heeft gebeden, en de vele tranen, die hij ervoor heeft geschreid, aangezien worden door U; en leid Gij dit arme, diepgezonken, door den satan zoo gepijnigde volk, tot het Kruis van Uwen lieven Zoon, en laat het daar vrede vinden in Zijn verzoenend bloed.

Gij hebt ons door King getoond, dat Ge ons daarvoor niet noodig hebt. Als wij versagen, dan doet Gij Uw heilig werk ook zonder ons. Maar wij komen om het loon, om den zegen en de blijdschap.

Heere, maak ons gewillig en trouw in Uwen dienst en open onze handen en harten voor de verlossing ook van het volk der Boschnegers in Suriname.

IN DEZE SERIE ZIJN REEDS VERSCHENEN :

Het Zonnebloempje in de schaduw geplant.
Donker Afrika.
Diepe Wateren.
Daar zij licht.
De Indianen en hun Vriend.
Helden des geloofs in de ijsholen van Groenland.

De prijs der „Zeister Tractaten” bedraagt :
VOOR LOSSE EXEMPLAREN

voor 1 t/m 9 exemplaren	f 0.35	per stuk
” 10 ” 24	- 0.32	” ”
” 25 ” 49	- 0.28	” ”
” 50 en meer	- 0.25	” ”

VOOR EEN JAARABONNEMENT (4 boekjes)

voor 1 t/m 9 abonnementen	f 1.20	per abonnement
” 10 ” 24	- 1.10	” ”
” 25 ” 49	- 1.—	” ”
” 50 en meer	- 0.90	” ”

Alles bij franco toezending.

Nadere kennismaking met de Zending der Evangelische Broedergemeente, in 't bijzonder de Suriname-Zending, kan geschieden door:

1 abonnement „Ons Suriname” . . . f 1.50 of
1 abonnement „Licht in Duisternis” f 1.20

Postrekening 24696
